

Arrest

nr. 118 754 van 12 februari 2014
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X in zijn hoedanigheid van voogd van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2013 en op 4 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2013 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 16 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De pupil verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 31 december 1997.

Op 31 maart 2011 dient de pupil een asielaanvraag in. Deze resulteert in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2012 die weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt deze beslissing bij arrest nr. X van 24 april 2012.

Op 3 juli 2012 dient de voogd een aanvraag in overeenkomstig artikel 61/51 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Op 30 januari 2013 verwerpt de Raad bij arrest nr. 96 123 het beroep tegen de beslissing van 19 juli 2012.

Op 19 februari 2013 dient de voogd opnieuw een aanvraag in overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de vreemdelingenwet.

Op 29 april 2013, met kennisgeving op 4 juni 2013, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Dit betreft de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan de heer F.S. (...), van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven de persoon die verklaart te heten O., K.M. (...), geboren te Shiak Yarop (...), van nationaliteit Afghanistan (te zijn), verblijvende te (...),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

In eerste instantie dient vermeld te worden dat er in het verleden reeds beslissingen werden genomen aangaande het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene kwam op 31/03/2011 aan in België en diende een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd negatief beslist. Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 23/01/2012 en de Raad voor Vreemdelingen betwistingen op haar beurt op 24/04/2012 hebben de toekenning van de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire bescherming geweigerd. Op 12/07/2012 werd hiervoor een bijlage 38 (bevel tot terugbrenging) betekend aan de voogd.

Op 03/07/2012 diende de voogd een aanvraag in voor de afgifte van een attest van immatriculatie in toepassing van artikel 61/15 van de wet van 15/12/1980. Nadat betrokkene en de voogd werden gehoord op 12/07/2012; en rekening houdend met alle elementen in het dossier en de verworven informatie werd op 20/07/2012 beslist tot afgifte van een bijlage 38. Deze beslissing werd op 02/08/2012 betekend aan de voogd. Immers werd bepaald dat de duurzame oplossing niet bestond in een noodzakelijk verblijf in België maar in een terugkeer van betrokkene naar Afghanistan alwaar een hereniging met zijn moeder (ouders), zijn kleine broer en zus en desgevallend zijn oom (broer van de moeder) mogelijk werd geacht. De voogd diende op 03/09/2012 een verzoekschrift in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingen betwistingen. Bij arrest van 30/01/2013 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De voogd en betrokkene hebben dus op voldoende wijze kennis kunnen nemen van de genomen beslissingen en haar motivatie. Desalniettemin bleef betrokkene klaarblijkelijk op het Belgisch grondgebied en werd er geen uitvoering gegeven aan de genomen beslissingen. De duur van verblijf in België kan geenszins aangerekend worden aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Men wenst nu voor betrokkene opnieuw beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het KB van 08/10/1981. De voogd dient op 19/02/2013 zijn aanvraag in. Hij stelt dat betrokkene recent het contact met zijn familie heeft weten te herstellen via hulp van kennissen afkomstig uit zijn regio. De familie bevestigt volgens de voogd de problemen die ze hebben en het toekomstloos perspectief voor hun zoon.

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en artikel 110 septies van het KB van 08/10/1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor op 15/04/2013.

Tijdens dit gehoor op bureau MINTEH verklaart betrokkene dat hij niet terug zal gaan naar Afghanistan en dat als hij terug zou moeten naar Afghanistan hij gedood zal worden. Hij kan niet terug naar Afghanistan. Het leven van zijn ouders is in gevaar; zijn vader moet de rest van het gezin beschermen tegen de Taliban die heel actief is daar. Zijn vader is iedere nacht wakker, heeft een wapen en gaat naar boven op het dak om het gezin te beschermen. Niets is gewijzigd, alles is hetzelfde. Verder stelt hij dat zijn broer en zus nog te klein zijn en dat de Taliban hen (nog) niet nodig heeft. Zij waren volgens betrokkene enkel geïnteresseerd in hemzelf, ze misbruiken jonge jongens op verschillende plaatsen en vragen hen zelfmoordaanslagen te plegen tegen de Amerikanen. Het betekent niet dat zijn familie veilig is. Dat is geen leven.

De voogd voegt nog toe dat de grootste verandering sinds de laatste beslissing het contact met de ouders betreft. Waar hij voorheen enkel de verklaringen van betrokkene had, komt nu ook het gegeven bij wat de familie ziet als toekomst voor hun zoon. De boodschap van de vader is volgens de voogd duidelijk: dat betrokkene hier moet blijven en dat hij niet kan terugkeren; eventueel zelfs dat zij naar hier zouden komen mochten ze de middelen hebben.

Er worden geen elementen aangebracht die de beslissing aangaande de duurzame oplossing kunnen doen ombuigen.

In tegenstelling tot wat betrokkene eerder verklaarde tijdens het gehoor op 12/07/2012, werd het contact met zijn ouders hersteld. Betrokkene kan telefonisch contact met hen opnemen. Ook zijn vader woont opnieuw samen met zijn moeder op volgend adres: dorp Shiak Yar (Sharik Yar)-Provincie Samangan-District Aibak. Betrokkene stelt dat hij niet weet wanneer zijn vader werd vrijgelaten, hij had immers reeds het land verlaten. Betrokkene stelt ook niet te weten sinds hoelang hij opnieuw contact heeft met zijn ouders. Dit is op zijn minst bevreemdend te noemen, gezien men toch mag aannemen dat het feit dat betrokkenene na al die tijd opnieuw contact heeft met zijn ouders, toch wel een ingrijpende gebeurtenis is die redelijkerwijze een indruk op hem moet hebben nagelaten.

Artikel 61/17 van de wet van 15/12/1980 stelt de vrijwaring van de eenheid van het gezin voorop. Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier en de verklaringen van betrokkene, kan men nog steeds niet stellen dat het belang van betrokkene zich noodzakelijk situeert buiten zijn familiale context in Afghanistan en dat er geen andere oplossing te overwegen valt. De ouders zijn gelokaliseerd. Het wordt nog steeds niet op een objectieve wijze aangetoond dat zij niet in staat zouden zijn om naar hun bescheiden vermogen in te staan voor de zorg en opvang van betrokkene, net zoals dit in het verleden gebeurde en zoals tot op heden nog steeds gedaan wordt voor zijn broer en zus. De loutere verklaring dat dit niet mogelijk is, volstaat hier niet. Dat betrokkene nu een originele Taskara voorlegt, vormt geen objectief bewijs van zijn verklaringen, noch van zijn identiteit en/of afkomst en verandert niets aan bovenstaand gegeven. De beoordeling dat het niet mogelijk is voor de ouders betrokkene in het land van herkomst te beschermen tegen de risico's waarmee hij naar eigen zeggen aldaar zal worden geconfronteerd bij een terugkeer en hereniging met zijn ouders, dient te gebeuren door de bevoegde instanties. De vermeende problemen in Afghanistan werden reeds uitvoerig onderzocht door de daar zijnde competente asielinstanties, bevoegd om de veiligheidssituatie te beoordelen. Er worden hieromtrent geen nieuwe elementen aan gebracht. De situatie is dezelfde gebleven. Het document/verklaring van de moeder van betrokkene aan de stam en -dorsoudsten (met vertaling door beëdigd vertaler) dat bij deze aanvraag wordt toegevoegd, heeft een subjectief karakter en geen objectieve bewijswaarde. Het betreft een niet officieel document uit een niet officiële bron en overigens niet onpartijdig. Daargelaten, de beoordeling van de veiligheidssituatie komt nog steeds toe aan de ter zake gespecialiseerde Commissaris- generaal (of de RW in volle rechtsmacht).

Het feit dat, volgens de voogd, de vader van betrokkene niet akkoord gaat met een terugkeer van betrokkene, ontzet hem niet uit zijn ouderlijk gezag noch uit zijn verantwoordelijkheid voor de zorg en opvang van betrokkene. Dit betreft overigens een eenzijdige beslissing van de vader die lijnrecht ingaat tegen de beslissing van de Belgische overheid.

Verder stelt de voogd ook nog dat de situatie in Afghanistan onvoldoende garanties biedt op een behoorlijke levensstandaard opdat betrokkene zich fysiek, moreel en sociaal kan ontwikkelen. In analogie met bovenstaande betreft dit een stelling tot op heden niet op een objectieve wijze bewezen door betrokkene. Bovendien verblijft betrokkene op dit ogenblik in een opvangcentrum, ver van zijn familiale en culturele roots en wordt hij niet opgevangen in een familiale context, dewelke toch in eerste instantie van primordiaal belang is voor de ontwikkeling van een kind. Men kan niet stellen dat de duurzame oplossing om bovenvernoemde redenen noodzakelijk moet bestaan in een tenlasteneming door een opvangcentrum in een vreemd land in plaats van een tenlasteneming door zijn familie in zijn land van herkomst. Een verder verblijf in België m.o.o. betere toekomstperspectieven is overigens een

motief vreemd aan de toepassing van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en laat derhalve niet toe een tijdelijk verblijf toe te kennen.

De schoolresultaten toegevoegd bij de aanvraag, bewijzen dat betrokkene hier naar school gaat en zijn best doet, maar geven hem daarom niet automatisch recht op verblijf.

Rekening houdend met hetgeen hieraan voorafgaat en conform artikel 61/18 van de wet van 15 december 1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn ouders.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas of Fedasil. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

2. Over de rechtspleging

2.1. De raadsman van de verzoekende partij en haar pupil diende op 3 juli 2013 een eerste verzoekschrift tot nietigverklaring in tegen de bestreden beslissing, gekend onder rolnummer 133 480, en op 4 juli 2013 een tweede verzoekschrift, gekend onder rolnummer 132 566 tegen dezelfde beslissing. Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet "*worden deze beroepen van rechtswege gevoegd*" en "*oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen.*"

2.2. Ter terechtzitting hierop gewezen stemt de raadsman van de verzoekende partij in met de samenvoeging en doet hij afstand van het beroep gekend onder rolnummer 133 480, zijnde het eerst ingediende beroep.

3. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota in de zaak gekend onder rolnummer 132 566 een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op tegen het bevel tot terugbrenging. Zij betoogt dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing geen nut kan opleveren, nu zij in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet over een gebonden bevoegdheid beschikt en hij bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niets anders vermag dan in uitvoering van voormelde bepaling, en na te hebben vastgesteld dat de minderjarige vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten, een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging gericht aan de voogd te nemen. Zij voegt hier nog aan toe dat de ingeroepen middelen ontleend aan de schending van hogere rechtsnormen andere dan de vreemdelingenwet niet kunnen worden aangenomen.

De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden akte een bevel tot terugbrenging betreft waarbij tevens een beslissing wordt genomen met betrekking tot de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 61/15 van de vreemdelingenwet en dat bijgevolg de bestreden akte verder strekt dan een loutere toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Zoals de verwerende partij zelf ook aangeeft, roept de verzoekende partij tevens de schending in van hogere rechtsnormen dan de vreemdelingenwet. Een onderzoek van de middelen dringt zich dan ook op. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In het beroep gekend onder rolnummer 132 566 voert de verzoekende partij in haar enig middel de schending aan van "*artikel 61/17, artikel 61/18, artikel 61/19 en artikel 61/20 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en de schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen, schending van de artikelen 3, 6 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, van artikel 71/13 Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidplicht en het redelijkheidsbeginsel.*"

Het middel luidt als volgt:

"Artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet voorziet expliciet in de mogelijkheid voor de voogd om een machtiging tot verblijf aan te vragen voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een (voorlopige) machtiging tot verblijf wordt afgeleverd indien de duurzame oplossing niet bepaald is. Artikel 61/18 vereist hiertoe individueel onderzoek van de dienst Vreemdelingenzaken.

Uit artikel 61/17 van de wet blijkt dat bij het bepalen van de duurzame oplossing "voorrang" wordt gegeven aan de "vrijwaring van de eenheid van gezin" overeenkomstig artikels 9 en 10 IVRK.

Indien een Belgische rechtsnorm botst met een hogere rechtsnorm dient er voorrang verleend te worden aan de hogere rechtsnorm.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheidpassend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ..."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "7. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld.

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing. De bestreden beslissing maakt immers een terugkeerbesluit uit in de zin van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 5 van deze richtlijn, in de Vreemdelingenwet omgezet door artikel 71/13 Vw., verplicht de lidstaten om rekening te houden bij het nemen van een terugkeerbesluit met het hoger belang van het kind.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.

(...)" (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze warden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging"

Het VN Kinderrechtencomite verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in General Comment no° 14 (zie bijlage 2) het volgende:

"4. The concept of the child's best interests is aimed at ensuring both the full and effective enjoyment of all the rights recognized in the Convention and the holistic development of the child"

In de noot hierbij verduidelijkt het Comite wat begrepen dient te worden onder 'ontwikkeling':

"The Committee expects States to interpret development as a "holistic concept, embracing the child's physical, mental, spiritual, moral, psychological and social development" (general comment No. 5, para. 12)"

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity.""

"6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: The right of the child to have his or her best interests assessed and taken as a primary consideration when different interests are being considered in order to reach a decision on the issue at stake, and the guarantee that this right will be implemented whenever a decision is to be made

concerning a child, a group of identified or unidentified children or children in general. Article 3, paragraph 1, creates an intrinsic obligation for States, is directly applicable (self-executing) and can be invoked before a court.

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation.

(c) A rule of procedure: Whenever a decision is to be made that will affect a specific child, an identified group of children or children in general, the decision-making process must include an evaluation of the possible impact (positive or negative) of the decision on the child or children concerned. Assessing and determining the best interests of the child require procedural guarantees. Furthermore, the justification of a decision must show that the right has been explicitly taken into account. In this regard, States parties shall explain how the right has been respected in the decision, that is, what has been considered to be in the child's best interests; what criteria it is based on; and how the child's interests have been weighed against other considerations, be they broad issues of policy or individual cases."

De bepalingen van de Vreemdelingenwet dienen dus op die wijze uitgelegd te worden dat ze op de meest verregaande wijze rekening houden met verzoekers belangen, i.e. zijn fysieke, geestelijke, spirituele, morele, psychologische en sociale ontwikkeling.

"25. The obligation of the States to duly consider the child's best interests is a comprehensive obligation encompassing all public and private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities and legislative bodies involving or concerning children. ...

{b) "courts of law "

27. The Committee underlines that "courts" refer to all judicial proceedings, in all instances - whether staffed by professional judges or lay persons - and all relevant procedures concerning children, without restriction. This includes conciliation, mediation and arbitration processes.

"administrative authorities"

30. The Committee emphasizes that the scope of decisions made by administrative authorities at all levels is very broad, covering decisions concerning education, care, health, the environment, living conditions, protection, asylum, immigration, access to nationality, among others. Individual decisions taken by administrative authorities in these areas must be assessed and guided by the best interests of the child, as for all implementation measures. "

Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat ook Uw Raad in een annulatieprocedure ten voile en op substantiële wijze rekening dient te houden met het belang van het kind. Paragraaf 98 voegt hier nog aan toe:

"States should establish mechanisms within their legal systems to appeal or revise decisions concerning children when a decision seems not to be in accordance with the appropriate procedure of assessing and determining the child's or children's best interests. There should always be the possibility to request a review or to appeal such a decision at the national level. Mechanisms should be made known to the child and be accessible by him or her directly or by his or her legal representative, if it is considered that the procedural safeguards had not been respected, the facts are wrong, the best-interests assessment had not been adequately carried out or that competing considerations had been given too much weight. The reviewing body must look into all these aspects

Deze aspecten dienen met andere woorden ten gronde getoetst te worden, ook in een annulatieprocedure.

"48. Assessing the child's best interests is a unique activity that should be undertaken in each individual case, in the light of the specific circumstances of each child or group of children or children in general. These circumstances relate to the individual characteristics of the child or children concerned, such as, inter alia, age, sex, level of maturity, experience, belonging to a minority group, having a physical sensory or intellectual disability, as well as the social and cultural context in which the child or children find themselves, such as the presence or absence of parents, whether the child lives with them, quality of the relationships between the child and his or her family or caregivers, the environment in relation to safety, the existence of quality alternative means available to the family, extended family or caregivers, etc."

General Comment no° 6 van het Comité voor de Rechten van het Kind (zie bijlage 3) handelt specifiek over de behandeling van niet begeleide minderjarige vreemdelingen.

Paragraaf 6 van General Comment no° 6 van het Comité voor de Rechten van het Kind stelt het volgende:

"This acknowledges that all human rights, including those contained in the Convention, are indivisible and interdependent. The importance of other international human rights instruments to the protection of the child is also recognized in the preamble to the Convention

Paragraaf 4 van de General Comment stelt: *"This general comment will compile and consolidate standards developed, inter alia, through the Committee's monitoring efforts and shall thereby provide clear guidance to States on the obligations deriving from the Convention with regard to this particular vulnerable group of children. In applying these standards, States parties must be cognizant of their evolutionary character and therefore recognize that their obligations may develop beyond the standards articulated herein*

Het Comité stelt duidelijk dat de rechten vervat in het Verdrag open zijn, in de zin dat ze aan evolutie onderhevig zijn.

Paragraaf 13 maakt gezinseenheid expliciet ondergeschikt aan de belangen van het kind en verduidelijkt dat op de Staat een positieve verplichting rust om alle nodige maatregelen te nemen om de kinderen als niet begeleid te identificeren en om met tracing activiteiten te beginnen:

"75. The positive aspect of these protection obligations also extends to requiring States to take all necessary measures to identify children as being unaccompanied or separated at the earliest possible stage, including at the border, to carry out tracing activities and, where possible and if in the child's best interest, to reunify separated and unaccompanied children with their families as soon as possible."

Ook onder paragraaf 31 kunnen we lezen dat de verantwoordelijkheid voor tracing activiteiten bij de Staat ligt:

"...(v) Tracing of family members to be commenced as early as possible (arts. 22 (2), 9 (3) and 10 (2))." Artikel 3(1) IVRK stelt dat alle handelingen van publieke dienstverleners, rechtsinstanties, bestuur, het belang van het kind dienen te laten primeren.

Het Comité stelt in paragraaf 20 expliciet dat een Staat hiertoe een omvattende en duidelijke inschatting moet maken van de identiteit van het kind, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van het kind wanneer ze een beslissing neemt met betrekking tot dit kind:

"20. A determination of what is in the best interests of the child requires a clear and comprehensive assessment of the child's identity, including her or his nationality, upbringing, ethnic, cultural and linguistic background, particular vulnerabilities and protection needs"

Paragraaf 79 stelt dat het ultieme doel is om alles in rekening te brengen en een duurzame oplossing te bepalen, en dat de mening van het kind hierbij in overweging moet genomen worden:

"79. The ultimate aim in addressing the fate of unaccompanied or separated children is to identify a durable solution that addresses all their protection needs, takes into account the child's view and, wherever possible, leads to overcoming the situation of a child being unaccompanied or separated. Efforts to find durable solutions for unaccompanied or separated children should be initiated and implemented without undue delay and, wherever possible, immediately upon the assessment of a child being unaccompanied or separated. Following a rights-based approach the search for a durable solution commences with analysing the possibility of family reunification"

Paragraaf 80 benadrukt dat tracing een essentieel onderdeel is van het bepalen van een duurzame oplossing. De verantwoordelijkheid rust hiervoor op de schouders van de Staat:

"50. Tracing is an essential component of any search for a durable solution and should be prioritized except where the act of tracing, or the way in which tracing is conducted, would be contrary to the best interests of the child or jeopardize fundamental rights of those being traced. In any case, in conducting tracing activities, no reference should be made to the status of the child as an asylum-seeker or refugee"

Paragraaf 81 benadrukt dat gezinseenheid ondergeschikt is aan de belangen van het kind en vereist dat het kind in deze gehoord wordt.

"#7. In order to pay full respect to the obligation of States under article 9 of the Convention to ensure that a child shall not be separated from his or her parents against their will, all efforts should be made to return an unaccompanied or separated child to his or her parents except where further separation is necessary for the best interests of the child, taking full account of the right of the child to express his or her views (art. 12) (see also section IV (e), "Right of the child to express his or her views freely"). While the considerations explicitly listed in article 9, paragraph 1, sentence 2, namely, cases involving abuse or neglect of the child by the parents, may prohibit reunification at any location, other best-interests considerations can provide an obstacle to reunification at specific locations only"

Paragraaf 83 benadrukt dat gezinshereniging ook op het grondgebied van de Staat kan plaatsvinden. Verzoekers moeder kan ook hierheen komen.

"83. Whenever family reunification in the country of origin is not possible, irrespective of whether this is due to legal obstacles to return or whether the best-interests-based balancing test has decided against return, the obligations under article 9 and 10 of the Convention come into effect and should govern the host country's decisions on family reunification therein"

Paragraaf 84 stelt dat in het geval van terugkeer naar het herkomstland dit slechts mag indien het in het belang van het kind is. Om hiertoe te besluiten dient er rekening gehouden te worden met onder andere

de sociaal-economische omstandigheden in het land van herkomst, de mening van het kind, de duur van de afwezigheid van het land van herkomst en de integratie in de maatschappij hier:

"84. ... Return to the country of origin shall in principle only be arranged if such return is in the best interests of the child. Such a determination shall, inter alia, take into account:

- The safety, security and other conditions, including socio-economic conditions, awaiting the child upon return, including through home study, where appropriate, conducted by social network organizations;
- The availability of care arrangements for that particular child;
- The views of the child expressed in exercise of his or her right to do so under article 12 and those of the caretakers;
- The child's level of integration in the host country and the duration of absence from the home country;
- The child's right "to preserve his or her identity, including nationality, name and family relations" (art. 8);
- The "desirability of continuity in a child's upbringing and to the child's ethnic, religious, cultural and linguistic background" (art. 20). "

Paragraaf 85 stelt onomwonden dat bij gebrek aan (informatie) zorg in het herkomstland er geen terugkeer mag plaatsvinden zonder dat een degelijke opvang bij terugkeer wordt gegarandeerd:

"85. In the absence of the availability of care provided by parents or members of the extended family, return to the country of origin should, in principle, not take place without advance secure and concrete arrangements of care and custodial responsibilities upon return to the country of origin

Paragraaf 86 stelt duidelijk dat er geen niet-rechten-gebonden redenen aanvaardbaar zijn om niet in het belang van het kind te handelen:

"5. Exceptionally, a return to the home country may be arranged, after careful balancing of the child's best interests and other considerations, if the latter are rights-based and override best interests of the child. Such may be the case in situations in which the child constitutes a serious risk to the security of the State or to the society. Non-rights-based arguments such as those relating to general migration control cannot override best interests considerations

We kunnen dus stellen dat de rechten vervat in het IVRK, waaronder artikels 3, 9 en 10 waarnaar in de Vreemdelingenwet verwezen wordt stellen dat op de Staat een positieve verplichting rust om de familieleden van verzoeker op te sporen, dat er hierbij een grondig onderzoek moet plaatsvinden dat de identiteit van verzoeker, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van verzoeker in overweging neemt en op een ernstige wijze tegenover elkaar afweegt.

Verwerende partij werpt verzoeker tegen dat het niet op een objectieve wijze wordt aangetoond dat zijn ouders niet voor zijn ontwikkeling kunnen instaan, dat de verklaringen van verzoekers moeder partijdig en niet-objectief zijn, dat de beslissing van zijn vader om verzoeker niet terug te nemen lijnrecht ingaat tegen de beslissing van de Belgische overheid, de verklaring van de voogd dat verzoeker in Afghanistan niet levenstandaard kan genieten die verzoeker toelaat zich fysiek, moreel en sociaal te ontwikkelen niet op een objectieve wijze bewezen wordt.

Niets in de huidige wetgeving laat verweerder toe een sluitend of objectief bewijs te vereisen om de duurzame oplossing voor verzoeker te bepalen. Meer zelfs, de boven geciteerde bepalingen met betrekking tot het belang van het kind lijken een dergelijke rigide benadering verbatim te veroordelen. Artikel 3 van het IVRK en ermee gelijkgestemde bepalingen dringen aan op een volledige en holistische benadering die, wars van elk formalisme, een daadwerkelijke evenredigheidstoets voert met het oog op het belang van het kind.

Het is aan verwerende partij om hier het nodige onderzoek in te voeren, een onderzoek dat nota bene mogelijk is geworden door het herstelde contact met de ouders.

Bij ontstentenis van enige bevindingen die hun grond vinden in het onderzoek dient verwerende partij zich noodzakelijkerwijs te steunen op verzoekers verklaringen en op de enige 'objectieve' elementen die beschikbaar zijn.

Het staat 'objectief vast dat verzoekers ouders hem weg hebben gezonden van Afghanistan op een levensgevaarlijke reis naar Europa. Elk jaar komen er enorm veel migranten om tijdens dergelijke reizen. Verzoekers ouders hebben verzoeker, die erg jong was op het moment van zijn vertrek, toch weggezonden op die reis, een ongewisse levensgevaarlijke toekomst tegemoet. Dit staat objectief vast, verzoekers aanwezigheid op het grondgebied wijst hierop. Er staat eveneens objectief vast dat verzoekers vader verklaart verzoeker niet te willen laten terugkomen naar Afghanistan. Hij weigert om enige ouderlijke verantwoordelijkheid op te nemen. Objectieve elementen wijzen er op dat verzoekers ouders met weinig achting voor zijn leven en gezondheid hebben gehandeld en bij deze handelingswijze blijven.

Verwerende partij heeft deze elementen niet in rekening genomen maar heeft ze verworpen op hun vermeend subjectief karakter. Verwerende partij dient bij de beoordeling van verzoekers belang en de duurzame oplossing alle elementen waar ze weet van heeft in overweging nemen en een onderzoek voeren om meer elementen te vergaren om op die wijze met kennis van zaken een evenredigheidstoets

te voeren. Daartoe is verwerende partij op grond van het IVRK, het Europese Handvest en de Vreemdelingenwet, en zelfs onze Grondwet verplicht.

De bestreden beslissing holt de procedure voorzien in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet uit en treedt de rechten en garanties voorzien in het IVRK waar verwerende partij naar verwijst met de voeten. Uit niets in de bestreden beslissing blijkt dat het belang van verzoeker voorop wordt gesteld.

Verzoeker is een erg kwetsbare minderjarige. Hij beschikt niet over een netwerk dat bereid is hem op te nemen en te steunen. Verwerende partij heeft hier op geen enkele manier rekening mee gehouden.

Uit niets in de bestreden beslissing blijkt dat er een individueel onderzoek is geweest en op geen enkele manier valt er af te leiden dat het geheel van de elementen in overweging is genomen.. Verwerende partij heeft artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet evenals de materiele motiveringsplicht geschonden

Uit de bestreden beslissing en bovenstaande argumentatie blijkt dan ook dat de dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig is te werk gegaan door het nodige onderzoek niet te voeren en niet alle relevante gegevens in het dossier onderzocht te hebben of in overweging genomen te hebben. De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende, ze steunt op feitelijk en juridisch gebrekkige gronden en de verwerende partij heeft op kennelijk onredelijke wijze haar bevoegdheid uitgeoefend.

Verwerende partij is niet aan de verplichtingen waartoe ze zich verbonden heeft tegemoet gekomen.

Om al deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

4.2. In het beroep gekend onder rolnummer 132 566 antwoordt de verwerende partij met betrekking tot het voorgaande middel in haar nota:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 61/17, artikel 61/18, artikel 61/19 en artikel 61/20 van de Vreemdelingenwet;
- de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- de artikelen 3, 6 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind;
- artikel 71/13 van de Vreemdelingenwet;
- de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet het nodige onderzoek heeft gevoerd en niet alle relevante gegevens van het dossier heeft onderzocht of heeft in overweging genomen.

Verzoekers beschouwingen kunnen geenszins worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij tevens blijf geeft kermis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd geoordeeld dat een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop dient te worden gesteld en

maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers concrete beschouwingen, die de inhoud van de bestreden beslissing betreffen, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

In eerste instantie dient vermeld te worden dat er in het verleden reeds beslissingen werden genomen aangaande het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied. Betrokkene kwam op 31/03/2011 aan in België en diende een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd negatief beslist. Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 23/01/2012 en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op haar beurt op 24/04/2012 hebbende toekenning van de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire bescherming geweigerd. Op 12/07/2012 werd hiervoor een bijlage 38 (bevel tot terugbrenging) betekend aan de voogd.

Op 03/07/2012 diende de voogd een aanvraag in voor de afgifte van een attest van immatriculatie in toepassing van artikel 61/15 van de wet van 15/12/1980. Nadat betrokkene en de voogd werden gehoord op 12/07/2012; en rekening houdend met alle elementen in het dossier en de verworven informatie werd op 20/07/2012 beslist tot afgifte van een bijlage 38. Deze beslissing werd op 02/08/2012 betekend aan de voogd. Immers werd bepaald dat de duurzame oplossing niet bestond in een noodzakelijk verblijf in België maar in een terugkeer van betrokkene naar Afghanistan alwaar een hereniging met zijn moeder (ouders), zijn kleine broer en zus en desgevallend zijn oom (broer van de moeder) mogelijk werd geacht. De voogd diende op 03/09/2012 een verzoekschrift in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 30/01/2013 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De voogd en betrokkene hebben dus op voldoende wijze kennis kunnen nemen van de genomen beslissingen en haar motivatie. Desalniettemin bleef betrokkene klaarblijkelijk op het Belgisch grondgebied en werd er geen uitvoering gegeven (sic) aan de genomen beslissingen. De duur van verbluf in België kan geenszins aangerekend worden aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Men wenst nu voor betrokkene opnieuw beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het KB van 08/10/1981. De voogd dient op 19/02/2013 zijn aanvraag in. Hij stelt dat betrokkene recent het contact met zijn familie heeft weten te herstellen via hulp van kenissen afkomstig uit zijn regio. De familie bevestigt volgens de voogd de problemen die ze hebben en het toekomstloos perspectief voor hun zoon.

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en artikel 110 septies van het KB van 08/10/1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor op 15/04/2013.

Tijdens dit gehoor op bureau MINTEH verklaart betrokkene dat hij niet terug zal gaan naar Afghanistan en dat als hij terug zou moeten naar Afghanistan hij gedood zal worden. HU kan niet terug naar Afghanistan. Het leven van zijn ouders is in gevaar; zijn vader moet de rest van het gezin beschermen tegen de Taliban die heel actief is daar. Zijn vader is iedere nacht wakker, heeft een wapen en gaat naar boven op het dak om het gezin te beschermen. Niets is gewijzigd, alles is hetzelfde. Verder stelt hij dat zijn broer en zus nog te klein zijn en dat de Taliban hen (nog) niet nodig heeft. Zij waren volgens betrokkene enkel geïnteresseerd in hemzelf ze misbruiken jonge jongens op verschillende plaatsen en vragen hen zelfmoordaanslagen te plegen tegen de Amerikanen. Het betekent niet dat zijn familie veilig is. Dat is geen leven.

De voogd voegt nog toe dat de grootste verandering sinds de laatste beslissing het contact met de ouders betreft. Waar hij voorheen enkel de verklaringen van betrokkene had, komt nu ook het gegeven bij wat de familie ziet als toekomst voor hun zoon. De boodschap van de vader is volgens de voogd duidelijk: dat betrokkene hier moet blijven en dat hij niet kan terugkeren; eventueel zelfs dat zij naar hier zouden komen mochten ze de middelen hebben.

Er worden geen elementen aangebracht die de beslissing aangaande de duurzame oplossing kunnen doen ombuigen.

In tegenstelling tot wat betrokkene eerder verklaarde tijdens het gehoor op 12/07/2012, werd het contact met zijn ouders hersteld. Betrokkene kan telefonisch contact met hen opnemen. Ook zijn vader woont opnieuw samen met zijn moeder op volgend adres: dorp Shiak Yar (Sharik Yar)-Provincie Samangan-District Aibak. Betrokkene stelt dat hij niet weet wanneer zijn vader werd vrijgelaten, hij had immers reeds het land verlaten. Betrokkene stelt ook niet te weten sinds hoelang hij opnieuw contact heeft met zijn ouders. Dit is op zijn minst bevreemdend te noemen, gezien men toch mag aannemen dat het feit dat betrokkene na al die tijd opnieuw contact heeft met zijn ouders, toch wel een ingrijpende gebeurtenis is die redelijkerwijze een indruk op hem moet hebben nagelaten.

Artikel 61/17 van de wet van 15/12/1980 stelt de vrijwaring van de eenheid van het gezin voorop. Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier en de verklaringen van betrokkene, kan men nog steeds niet stellen dat het belang van betrokkene zich noodzakelijk situeert buiten zijn familiale context in Afghanistan en dat er geen andere oplossing te overwegen valt. De ouders zijn gelokaliseerd. Het wordt nog steeds niet over een objectieve wijze aangetoond dat zij niet in staat zouden zijn om naar hun bescheiden vermogen in te staan voor de zorg en opvang van betrokkene, net zoals dit in het verleden gebeurde en zoals tot op heden nog steeds gedaan wordt voor zijn broer en zus. De loutere verklaring dat dit niet mogelijk is, volstaat hier niet. Dat betrokkene nu een originele Taskara voorlegt, vormt geen objectief bewijs van zijn verklaringen, noch van zijn identiteit en/of afkomst en verandert niets aan bovenstaand gegeven. De beoordeling dat het niet mogelijk is voor de ouders betrokkene in het land van herkomst te beschermen tegen de risico's waarmee hij naar eigen zeggen aldaar zal worden geconfronteerd bij een terugkeer en hereniging met zijn ouders, dient te gebeuren door de bevoegde instanties. De vermeende problemen in Afghanistan werden reeds uitvoerig onderzocht door de daar zijnde competente asielinstanties, bevoegd om de veiligheidssituatie te beoordelen. Er worden hieromtrent geen nieuwe elementen aangebracht. De situatie is dezelfde gebleven. Het document/verklaring van de moeder van betrokkene aan de stam en —dorpsoudsten (met vertaling door beëdigd vertaler) dat bij deze aanvraag wordt toegevoegd, heeft een subjectief karakter en geen objectieve bewijswaarde. Het betreft een niet officieel document uit een niet officiële bron en overigens niet onpartijdig. Daargelaten, de beoordeling van de veiligheidssituatie komt nog steeds toe aan de ter zake gespecialiseerde Commissaris- generaal (of de RVV in volle rechtsmacht).

Het feit dat volgens de voogd, de vader van betrokkene niet akkoord gaat met een terugkeer van betrokkene, ontzet hem niet uit zijn ouderlijk gezag noch uit zijn verantwoordelijkheid voor de zorg en opvang van betrokkene. Dit betreft overigens een eenzijdige beslissing van de vader die lijnrecht ingaat tegen de beslissing van de Belgische overheid.

Verder stelt de voogd ook nog dat de situatie in Afghanistan onvoldoende garanties biedt op een behoorlijke levensstandaard opdat betrokkene zich fysiek moreel en sociaal kan ontwikkelen. In analogie met bovenstaande betreft dit een stelling tot op heden niet op een objectieve wijze bewezen door betrokkene. Bovendien verblijft betrokkene op dit ogenblik in een opvangcentrum, ver van zijn familiale en culturele roots en wordt hij niet opgevangen in een familiale context, dewelke toch in eerste instantie van primordiaal belang is voor de ontwikkeling van een kind. Men kan niet stellen dat de duurzame oplossing om bovenvernoemde redenen noodzakelijk moet bestaan in een tenlasteneming door een opvangcentrum in een vreemd land in plaats van een tenlasteneming door zijn familie in zijn land van herkomst. Een verder verblijf in België nu o.o. betere toekomstperspectieven is overigens een motief vreemd aan de toepassing van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en laat derhalve niet toe een tijdelijk verblijf toe te kennen.

De schoolresultaten toegevoegd bij de aanvraag, bewijzen dat betrokkene hier naar school gaat en zijn best doet, maar geven hem daarom niet automatisch recht op verblijf. Rekening houdend met hetgeen hieraan voorafgaat en conform artikel 61/18 van de wet van 15 december 1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn ouders.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een Organisatie zoals de IOM, Caritas of Fedasil. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer." (onderlijning en vetschrift toegevoegd)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat aan verzoekers voogd een bevel tot terugbrenging diende te worden betekend, vermits de duurzame oplossing voor verzoeker niet in België bestaat.

Het loutere feit dat verzoeker de mening is toegedaan dat de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk te noemen is, volstaat uiteraard geenszins om afbreuk te doen aan de gedegen overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

De verwerende partij merkt op dat verzoeker ter gelegenheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 61/14 e.v. van de Vreemdelingenwet geen nieuwe (objectieve) elementen werden aangebracht.

De gemachtigde heeft terecht vastgesteld dat verzoekers aanvraag tot het bekomen van verblijfsdocumenten op verklaringen is gebaseerd en deze niet aannemelijk worden gemaakt door objectieve gegevens.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Verzoeker blijft in gebreke om bewijs aan te brengen dat een opvang in het herkomstland niet mogelijk is, terwijl niet dienstig kan worden betwist dat het aan de verzoekende partij toekomt om dienaangaande de bewijslast te dragen.

"De bewijslast berust bij de aanvrager die om een machtiging tot verblijf verzoekt.

Verweerder oordeelt op kennelijk redelijke wijze dat het attest met de verklaring van zijn moeder en het medisch attest (gedateerd op 26 juni 2001) niet op een objectieve en reële manier de vermeende armoede en de vermeende problemen met de vader aannemelijk maken, nu deze documenten op aanvraag zijn bekomen en de moeder/vader niet ontslaan van haar/zijn ouderlijke macht" (R.v.V. nr. 84 816 van 18 juli 2012, www.rvv-ccce.be)

En ook:

"Gelet op de vaststellingen, ondersteund door de stukken van het administratief dossier - dat de ouders van verzoekster nog leven en won en in het land van herkomst, dat zij nog steeds de ouderlijke macht uitoefenen, dat uit niets blijkt dat zij niet in staat zouden zijn om verzoekster op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden hebben gedaan en dit te meer nu de ouders ook nog blijken te kunnen instaan voor de zussen en broer van verzoekster - heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat een duurzame oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de ouders noodzakelijk is. Bovendien wordt erop gewezen dat de bijlage 38 verlengd kan worden ter facilitering van de organisatie van de effectieve terugkeer. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk de situatie van verzoekster aan een grondig onderzoek onderworpen en is het evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen dat gepaste opvang in het herkomstland aanwezig is, gelet op de aanwezigheid van de ouders aldaar en het feit dat er geen tegenindicaties zijn die erop wijzen dat deze niet in staat zouden zijn om verzoekster op te vangen. Met haar betoog toont verzoekster geenszins het tegendeel aan. Immers, verzoekster betoogt slechts op basis van loze beweringen dat haar ouders haar niet zullen willen opvangen omwille van haar traditioneel huwelijk, hetgeen, samen met de vaststelling dat uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van verzoekster op de hoogte zijn van haar gezinssituatie en dit element niet heeft verhinderd dat zij regelmatige contacten onderhouden, geen afbreuk kan doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Zoals de bestreden beslissing trouwens terecht opmerkt staat niets verzoekster in de weg om na een terugkeer, de geëigende procedures te volgen met het oog op regelmatige binnenkomst en verblijf De Raad ziet voorts niet in, gelet op de gegevens waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikte, waarom deze nog verder onderzoek zou moeten voeren naar de situatie van verzoekster. De zorgvuldigheidsplicht gaat immers niet zo ver dat, wanneer het bestuur over voldoende elementen beschikt om met kennis van zaken te oordelen over een aanvraag, het alsnog verder onderzoek zou moeten voeren. (R.v.V. nr. 76 319 van 26.02.2012, www.rw-ccce.be)

Verzoeker gaat kennelijk voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing, waar hij aanvoert dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geen individueel onderzoek zou zijn gevoerd. Integendeel blijkt duidelijk dat door de gemachtigde wel degelijk rekening werd gehouden met alle elementen die verzoekers situatie daadwerkelijk kenmerken.

Verzoeker slaagt er geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het 'belang van het kind', laat de verwerende partij gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht werd overwogen dat een spoedige terugkeer naar het land van herkomst dient voorop gesteld te worden, vermits verzoeker aldaar kan herenigd worden met zijn familie. Verzoeker toont middels zijn vage beschouwingen geenszins aan dat het niet in zijn belang zou zijn om te worden herenigd met zijn familie.

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet stipuleert immers uitdrukkelijk:

"Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind."

Terwijl artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"2° duurzame oplossing:

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties over adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bevestigingen waarin de wet voorziet." Het enkele feit dat verzoeker de mening is toegedaan dat hij 'niet beschikt over een netwerk dat bereid is hem op te nemen en te steunen', volstaat niet, te meer daar de verklaringen niet worden gestaafd door objectieve informatie die deze verklaringen kunnen staven.

Betreffende de vermeende schending van het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind, laat de verwerende partij gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoeker zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een bevel tot terugbrenging worden uitgereikt nu haar pupil niet in het bezit is van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. De verwerende partij motiveert waarom geen gevolg kan worden gegeven aan de aanvraag van 19 februari 2013 om machtiging tot verblijf in het Rijk.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit

louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van de middelen vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert in het middel onder meer de schending aan van de artikelen 61/17 tot en met 61/20 van de vreemdelingenwet aan. Deze bepalingen, die zijn ondergebracht in het hoofdstuk VII "Niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de vreemdelingenwet, luiden als volgt:

“ART. 61/17

Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.

ART. 61/18

Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

– hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;

– hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.

ART. 61/19

§ 1

Indien de duurzame oplossing niet kon worden bepaald bezorgt de voogd, één maand vóór de vervalddag van de geldigheidsduur van het verblijfsdocument, aan de minister of diens gemachtigde systematisch alle bewijskrachtige gegevens en documenten die betrekking hebben op het voorstel voor een duurzame oplossing, dat wordt ingediend op basis van artikel 11, § 1, van titel XIII, Hoofdstuk VI, "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen van de programmawet van 24 december 2002.

De bewijskrachtige gegevens en documenten die moeten worden overgelegd zijn:

1° het voorstel voor een duurzame oplossing;

2° de gezinssituatie van de NBMV;

3° elk specifiek element dat met de specifieke situatie van de NBMV verbonden is;

4° het bewijs van regelmatig schoolbezoek.

§ 2

In functie van de bewijskrachtige elementen en documenten die aan hem worden overgezonden kan de minister of diens gemachtigde beslissen om over te gaan tot een nieuw verhoor van de NBMV, die door zijn voogd begeleid wordt.

Indien de duurzame oplossing nog steeds niet kan worden bepaald geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om het verblijfsdocument dat aan de NBMV werd afgegeven te verlengen met zes maanden.

ART. 61/20

Indien de voorziene duurzame oplossing het verblijf in België is, geeft de minister of zijn gemachtigde, na overlegging van het nationaal paspoort van de NBMV, een machtiging tot verblijf met een duur van een jaar af.

Indien de voogd het nationaal paspoort van de NBMV niet kan overleggen bezorgt hij de documenten die de stappen aantonen die ondernomen werden om de identiteit van de NBMV aan te tonen schriftelijk aan de minister of diens gemachtigde. De Koning kan de nadere regels bepalen waaraan deze documenten moeten voldoen.

De inschrijving in het vreemdelingenregister en de afgifte van een verblijfstitel worden overeenkomstig de bepalingen van artikel 12 uitgevoerd.”

De verzoekende partij houdt voor dat de verwerende partij, mede gelet op de internationale bepalingen, bij het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek had moeten voeren naar de familiale situatie en de achtergrond van de pupil. Het betoog van de verzoekende partij komt er in wezen op neer dat de bewijslast inzake de duurzame oplossing voor de minderjarige bij de verwerende partij wordt gelegd, in de zin dat deze de familie van de minderjarige had moeten opsporen en had moeten nagaan of deze familie in de mogelijkheid is te voorzien in een adequate opvang en verzorging van de minderjarige. Tevens meent zij dat de bestreden beslissing in strijd met het belang van het kind is genomen.

Vooreerst merkt de Raad op dat het in de eerste plaats nog altijd de verzoekende partij is die een aanvraag indient om te worden gemachtigd tot een verblijf in België zodat zij minstens een begin van bewijs dient aan te brengen dat een hereniging met de familie en/of een terugkeer naar het land van herkomst geen duurzame oplossing kan uitmaken en deze duurzame oplossing in het concrete geval zich noodzakelijkerwijze in België situeert.

De Raad wijst er op dat het gegeven dat de verzoekende partij een aanvraag om verblijfsmachtiging heeft ingediend op grond van artikel 61/15 van de vreemdelingenwet niet maakt dat de beoordeling van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van een eerder ingediende asielaanvraag komt te vervallen of inhoudelijk irrelevant wordt. Evenmin betekent het dat de verwerende partij een eigen onderzoek dient te voeren naar problemen die reeds aan bod kwamen tijdens een eerder ingediende asielaanvraag en dat er dan andere regels inzake de bewijslast zouden gelden. Te dezen blijkt uit het administratief dossier dat de pupil op 31 maart 2011 een asielaanvraag heeft ingediend en dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 januari 2013 weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, beslissing die bevestigd werd door de Raad op 24 april 2012 bij arrest nr. 80 040, omwille van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. De Raad motiveerde in zijn arrest als volgt:

“(…)

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas en sluit zich daarvoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de ontvoering van zijn broers. Verzoeker verklaarde immers eerst dat hij op het ogenblik van de ontvoering niet thuis was en dat hij buiten aan het spelen was, terwijl hij meteen daarop verklaarde dat de taliban 's nachts kwamen en dat hij aan het slapen was (gehoorverslag, 10). Deze verklaringen zijn op geen enkele wijze met elkaar te rijmen. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij op het tijdstip van de feiten waarschijnlijk twaalf jaar of jonger was en dat hij laaggeschoold is. Dit kan de vastgestelde tegenstrijdigheid echter onmogelijk verklaren. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij weet waar hij was toen zijn broers werden ontvoerd en dat hij hierover geen manifest tegenstrijdige verklaringen aflegt. Het gaat immers om een ingrijpende gebeurtenis voor het hele gezin en verzoeker was voldoende oud om het bewust mee te maken.

Verder is de Raad van mening dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij weet wat er met zijn broers is gebeurd en hoe ze om het leven zijn gekomen. Verzoeker verklaarde dat zijn vader van een vriend te horen kreeg dat zijn zonen waren gedood (gehoorverslag, 5). Er mag dan ook worden verwacht dat verzoeker ook weet hoe ze werden gedood. Het is niet aannemelijk dat verzoeker weet dat zijn broers werden gedood maar dat hij daarover niet meer details kan geven.

Verder is het ook niet aannemelijk dat verzoeker geen enkele van de vele jongens bij naam kan noemen die door de taliban werden ontvoerd, die omkwamen bij aanslagen of die naar Kaboel vluchtten om aan de taliban te ontsnappen. Het is niet geloofwaardig dat verzoekers dagelijkse leven uitsluitend bestond uit les volgen en met zijn vader hout zoeken en er daardoor van zijn dag niet veel overbleef om nog vrienden te maken. Het is dan ook weinig aannemelijk dat hij niemand van deze jongens persoonlijk of

bij naam kende. Op zijn minst mag worden verwacht dat hierover in het dorp werd gesproken en dat hij enkele namen kan noemen.

Verder heeft de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht gewezen op enkele belangrijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal aflegde. Verzoeker wijt deze tegenstrijdigheden aan de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken en stelt dat hij bij de aanvang van zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal heeft gemeld dat er tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken problemen waren met de tolk.

Uit het gehoorverslag blijkt echter niet dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal een opmerking heeft gemaakt over de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoorverslag, 2). Uit het gehoorverslag blijkt integendeel dat verzoeker verklaarde dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen (gehoorverslag, 2). Bovendien heeft verzoeker ook tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele opmerking gemaakt over de tolk (zie vragenlijst 23 juni 2011).

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken problemen waren met de tolk en dat de tegenstrijdigheden daaraan zijn te wijten.

Verder is het ook niet geloofwaardig dat de taliban massaal jongeren uit de dorpen van Samangan zouden rekruteren om voor hen zelfmoordaanslagen te plegen in andere streken maar dat daarover niets zou worden gemeld in de informatie over de veiligheidstoestand in Samangan. De informatie maakt immers melding van een kalme en stabiele toestand en vermeldt niet dat de taliban massaal jongeren rekruteren. Verzoekers betoog dat hij duidelijk heeft verklaard dat men in zijn regio de mensen ontvoerde die dan in een andere regio aanslagen pleegden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Verder is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat burgers in de provincie Samangan op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal heeft zijn oordeel gebaseerd op het rapport "Afghanistan" - "Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" van 23 augustus 2010 (bijgewerkt op 21 oktober 2011), dat zeer uitgebreid de veiligheidstoestand in Afghanistan en in de provincie Samangan bespreekt. Verzoekers betoog dat de beoordeling van de subsidiaire bescherming niet in detail en niet voldoende concreet gebeurde, kan dan ook niet worden bijgetreden.

(...)"

Hieruit blijkt dat de pupil tijdens de asielpcedure geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd onder meer over zijn vader en broers en over wat er hen is overkomen en de situatie in het land van herkomst, elementen die van belang zijn bij de opsporing van zijn familieleden in Afghanistan. Verwerende partij wordt dus belemmerd om een onderzoek op te starten in het land van oorsprong.

De Raad wijst er verder op dat het beroep dat de verzoekende partij tegen het eerdere bevel tot terugbrenging van 19 juli 2012 indiende op 30 januari 2013 bij arrest nr. 96 123 door de Raad werd verworpen. De Raad motiveerde onder meer als volgt:

"(...) 2.4. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift de eigenheid van de procedure voor niet begeleide minderjarige vreemdelingen zoals voorzien in de artikelen 61/14 e.v. van de Vreemdelingenwet en valt over de verwijzing in de bestreden beslissing naar de in punt 1.1. bedoelde beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar de Raad acht deze verwijzing deugdelijk en pertinent aangezien deze een antwoord vormt op het feit dat verzoeker tijdens zijn in punt 1.4. bedoeld gehoor samen met zijn voogd problemen hebben aangehaald die reeds het voorwerp zijn geweest van een beoordeling door de betrokken asielinstantie en dat zij verwezen hebben naar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en hierop commentaar uitten. Het gegeven dat verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging heeft aangevraagd op grond van artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet maakt niet dat de beoordeling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van een eerder ingediende asielaanvraag komt te vervallen of inhoudelijk irrelevant wordt. Evenmin betekent het dat de verwerende partij een eigen onderzoek naar problemen dient te voeren die reeds aan bod kwamen tijdens een eerder ingediende asielaanvraag en dat er dan andere regels inzake de bewijslast zouden gelden.

(...)

2.7. Het wordt niet betwist dat het land van herkomst van verzoeker Afghanistan is. Voor wat betreft de aanwezigheid van zijn ouders in Afghanistan, wordt niet betwist dat verzoekers moeder zich in Afghanistan bevindt. Tevens wordt niet betwist dat verzoeker met betrekking tot zijn vader tijdens zijn gehoor door de dienst niet-begeleide minderjarige vreemdelingen van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat de taliban hem terugbrachten nadat zij hem kortstondig hadden meegenomen. Hij heeft er tevens verklaard dat op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan, zijn jongere broer en zus

bij zijn "ouders" woonden. Dit zijn ontegensprekelijk elementen die wijzen op de mogelijkheid van een terugkeer van verzoeker naar het land van herkomst met opvangmogelijkheid door de ouders.

2.8. Opdat de verwerende partij kan verifiëren of er daadwerkelijk garanties zijn op adequate opvang en verzorging door zijn ouders in het land van herkomst, zoals voorzien in artikel 61/14, 2°, tweede streepje van de Vreemdelingenwet, is medewerking vereist van de voogd en zijn pupil teneinde ze te kunnen lokaliseren. Zo blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 21 september 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling, die voorziet in de invoering in de Vreemdelingenwet van de artikel 61/14 e.v., dat "de voogden worden geraadpleegd, opdat ze zouden kunnen participeren aan het uitwerken van een duurzame oplossing voor de minderjarigen. Met de FOD Buitenlandse Zaken werd een protocol gesloten, waardoor aan de instanties van het land van herkomst een verzoek om inlichtingen kan worden gericht, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken de toestand ter plaatse niet kan verifiëren. Die inlichtingen, die kunnen worden gebruikt om de opvangmogelijkheden te evalueren, hebben tot doel na te gaan of de ouders echt in het betrokken land wonen, of ze er huisvesting hebben, in welke omstandigheden ze leven en welke hun inkomsten zijn" (Parl.St. Kamer, zitting 2010-2011, DOC 53 0288/007, p.14). Te dezen blijkt uit het administratief dossier en meer bepaald uit een synthesesnota die door de verwerende partij werd opgesteld op 26 juli 2012, die steun vindt in de gegevens van het administratief dossier, echter dat verzoeker bij de hem ingestelde procedures bij de verwerende partij geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd over de naam van zijn ouders en hun adres en evenmin over de naam van zijn overleden broers en van zijn jongere broer en zus van wie hij verklaard heeft dat ze bij zijn vertrek uit Afghanistan nog bij zijn ouders woonden, elementen die van belang zijn bij de opsporing van verzoekers familieleden in Afghanistan. Verwerende partij wordt dus belemmerd om een onderzoek op te starten in het land van oorsprong. Daarnaast hebben verzoeker noch zijn voogd pogingen ondernomen om de familieleden te contacteren of te traceren. Evenmin hebben zij enig document overgelegd dat de verwerende partij kan helpen bij het traceren van de familieleden van verzoeker. Evenmin werden bij de aanvraag de stappen meegedeeld die de voogd ondernam bij de familieleden en de kennissen in het land van oorsprong of in het gastland en de resultaten hiervan. Voormelde verplichtingen vloeien nochtans voort uit artikel 479 van de Programma-wet van 24 december 2002(I), waarnaar de bestreden beslissing verwijst en dat onder meer voorziet in de invoering van het bovenvermeld artikel 11 en het bovenvermeld artikel 110 sexies van het Vreemdelingenbesluit. Zoals de bestreden beslissing terecht vaststelt moet verwerende partij het enkel doen met verklaringen van verzoeker en zijn voogd waaronder de bewering dat er geen mogelijkheid is om contact op te nemen met verzoekers familieleden omdat er geen zekerheid is of ze nog wonen op het adres dat ze hadden toen verzoeker Afghanistan verliet. Dit kan redelijkerwijs niet volstaan als element om te stellen dat de duurzame oplossing niet in het land van herkomst is gelegen. Deze vaststelling dringt zich des te meer op, gelet op het feit dat er wisselende, tegenstrijdige en geen eenduidige verklaringen werden afgelegd door verzoeker aangaande zijn familiale context, zoals de bestreden beslissing terecht vaststelt. Zo heeft verzoeker verschillende verklaringen afgelegd aangaande het lot van zijn vader. Blijkens het administratief dossier verklaart hij tijdens de asielpprocedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader door de taliban werd meegenomen maar dat hij weer werd vrijgelaten, bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker dat zijn vader werd meegenomen door de taliban en sindsdien vermist is, om tijdens zijn gehoor door de dienst niet-begeleide minderjarige vreemdelingen van de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer terug te keren naar zijn oorspronkelijke verklaring dat zijn vader werd vrijgelaten. In het verzoekschrift wordt onder het kopje "2. In feite" dan weer meegedeeld, "Na problemen met de plaatselijke taliban zijn verzoekers twee oudere broers verdwenen, evenals zijn vader". Verder heeft verzoeker zoals gezegd geen eenduidige verklaringen afgelegd over de namen van zijn familieleden en hun laatst gekende adres. Het kan niet de bedoeling zijn van de wetgever dat de verwerende partij aan een niet begeleide minderjarige vreemdeling een verblijfsdocument moet afleveren op grond van diens loutere verklaring dat hij geen contact meer heeft met zijn familieleden in het land van oorsprong omdat hij niet weet of ze nog wonen op het adres dat ze hadden toen hij Afghanistan verliet, wanneer deze bovendien de verwerende partij belemmert om de nodige opzoekingen te starten in het land van oorsprong.

2.9. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk noch strijdig met artikel 61/18, eerste lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet, dat verwerende partij rekening houdend met de elementen in het dossier, een terugkeer naar het land van herkomst met het oog op hereniging van verzoeker met zijn ouders, jongere broer en zus in de huidige stand van zaken als oplossing ziet en een bevel tot terugbrenging uitvaardigt. Dit is ook in overeenstemming met artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat de verwerende partij bij het bepalen van de duurzame oplossing voorrang dient te geven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin.

(...)"

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de pupil tijdens zijn gehoor op 15 april 2013 naar aanleiding van de aanvraag om toepassing van artikel 61/15 van de vreemdelingenwet van 19 februari 2013 omtrent de familiale situatie slechts verklaarde dat zijn vader en moeder samen wonen in het dorp Shiak Yar in Afghanistan, dat de pupil en zijn ouders contact met elkaar kunnen opnemen via de telefoon, dat zijn vader hem soms belt en dat hij hun telefoonnummer heeft gekregen via een vriend in het opvangcentrum in België. Gevraagd naar het tijdstip sinds wanneer hij weer contact heeft met zijn ouders antwoordt hij dat hij het niet weet. Verder verklaart hij dat zijn kleine broer en zus ook bij zijn ouders verblijven. Gewezen op het feit dat hij bij een vorig verhoor verklaarde dat zijn vader werd meegenomen door de taliban en gevraagd naar wat er nadien is gebeurd en wanneer hij is vrijgelaten, antwoordt de pupil slechts dat hij niet weet wanneer hij werd vrijgelaten omdat hij zelf het land heeft verlaten

De voogd voegde in de aanvraag van 19 februari 2013 verder overigens niets toe aangaande de familiale situatie en de duurzame oplossing, doch herhaalde slechts dat de pupil bij zijn ouders en drie broers en zus woonde in Afghanistan, waar de levensomstandigheden moeilijk en toekomstmogelijkheden miniem zouden zijn. Verder worden reeds eerder aangehaalde elementen herhaald. De aanvraag ging voorts vergezeld van een vertaling van een verklaring van de moeder van de pupil omtrent de vlucht van haar zoon, waarin zij nogmaals het asielrelaas van haar zoon, namelijk de reden waarom hij Afghanistan en zijn gezin zou hebben verlaten, weergeeft, met als doel de vlucht van haar zoon te bevestigen aan de geadresseerde van de verklaring, namelijk de *“stam en voorzitter van raad verbondheid van Shrikbaz te provincie Samangan”*.

Uit het verhoor en de aanvraag blijkt dat het ‘nieuw element’ in casu het beweerde hernieuwde contact tussen de pupil en zijn ouders betreft. Voor het overige wordt slechts verwezen naar elementen die reeds in eerdere procedures werden aangehaald.

Het feit dat de pupil opnieuw contact zou hebben met zijn familie weerlegt de motieven van de bestreden beslissing niet en doet geen afbreuk aan de motivering van het arrest van 30 januari 2013, waarin wordt geoordeeld dat het niet de bedoeling kan zijn dat aan een niet begeleide minderjarige vreemdeling een verblijfsdocument moet worden afgegeven op grond van diens loutere – niet eenduidige – verklaringen dat hij geen contact meer met hen heeft omdat hij niet weet of ze nog op hetzelfde adres wonen. Het feit dat er opnieuw contact zou zijn berust opnieuw op loutere verklaringen. Bovendien kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat de verklaring van de pupil dat hij niet weet hoe lang hij opnieuw contact heeft met zijn ouders bevreemdend is, gelet op het ingrijpend karakter van deze gebeurtenis. Het gegeven dat thans wordt voorgehouden dat de vader de pupil van de verzoekende partij niet wil doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat de verzoekende partij en de pupil door het verstrekken van twijfelachtige verklaringen zonder deze te staven met bewijsstukken zelf het voeren van een onderzoek bemoeilijken, de facto onmogelijk maken. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de grootste verandering sinds de laatste beslissing het contact met de ouders betreft, dat er geen elementen worden aangebracht die de beslissing aangaande de duurzame oplossing kunnen doen ombuigen, dat men nog steeds niet kan stellen dat het belang van de betrokkene zich noodzakelijk situeert buiten zijn familiale context in Afghanistan, dat het nog steeds niet wordt aangetoond dat de ouders niet in staat zouden zijn voor de zorg en opvang van hun zoon, te meer zij dit in het verleden deden en nog steeds doen voor zijn broer en zus en dat het document van de moeder geen objectieve bewijswaarde heeft.

In de hierboven geschetste omstandigheden kan geenszins worden aangenomen dat de minderjarige en zijn voogd volledig zijn ontslagen van hun plicht om minstens een begin van bewijs aan te brengen van de onmogelijkheid van een adequate opvang door de familie of van een duurzame oplossing in het land van herkomst. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij rekening houdend met de elementen in het dossier, een terugkeer naar het land van herkomst met het oog op een hereniging van de pupil met zijn ouders, broer en zus als duurzame oplossing vooropstelt en een bevel tot terugbrenging uitvaardigt. Dit is ook in overeenstemming met artikel 61/17 van de vreemdelingenwet, dat stelt dat de verwerende partij bij het bepalen van de duurzame oplossing voorrang dient te geven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin. Door de verzoekende partij wordt bij de aanvraag geen enkel concreet element of begin van bewijs voorgelegd dat een duurzame oplossing niet ligt in een hereniging met zijn gezin in zijn land van herkomst.

De verzoekende partij lijkt aldus voorbij te gaan aan de concrete motieven in de bestreden beslissing dat er geen uitvoering werd gegeven aan de eerdere bijlagen 38 die definitief zijn geworden, dat er geen elementen worden aangebracht die de beslissing aangaande de duurzame oplossing kunnen doen ombuigen nu als 'nieuw element' enkel wordt aangebracht dat de pupil opnieuw contact zou hebben met zijn ouders die de eerder aangegeven problemen – die reeds werden onderzocht - zouden bevestigen en dat aldus nog steeds niet kan gesteld worden dat het belang van de pupil zich noodzakelijk situeert buiten zijn familiale context in Afghanistan.

Het feit dat er opnieuw contact zou zijn met de ouders kan redelijkerwijs niet volstaan als element om te stellen dat de duurzame oplossing niet in het land van herkomst is gelegen. Deze vaststelling dringt zich des te meer op, gelet op het feit dat er wisselende, tegenstrijdige en geen eenduidige verklaringen werden afgelegd door de pupil aangaande zijn familiale context, zoals de bestreden beslissing terecht vaststelt. Zo heeft verzoeker verschillende verklaringen afgelegd aangaande het lot van zijn vader en broers en de situatie in het land van herkomst. Het kan niet de bedoeling zijn van de wetgever dat de verwerende partij aan een niet begeleide minderjarige vreemdeling een verblijfsdocument moet afleveren op grond van diens loutere verklaringen, wanneer deze bovendien de verwerende partij belemmert om de nodige opzoekingen te starten in het land van oorsprong.

Bovendien, wat het belang van het kind betreft, wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk het belang van het kind meeneemt in haar overwegingen, nu zij er op wijst, zoals hoger uiteengezet, dat de mogelijkheid tot opvang en verzorging nog steeds aanwezig is in Afghanistan gelet op het feit dat de ouders van de pupil er volgens zijn verklaringen nog leven samen met zijn broer en zus en dat niet kan worden gesteld dat het belang van de pupil zich zou situeren buiten zijn familiale context in Afghanistan. De verzoekende partij en de pupil hebben immers in het kader van de procedure tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf niet aangetoond dat het gezin niet in staat zou zijn om hem op te vangen en in een aangepaste omvang te voorzien zoals zij dat in het verleden hebben gedaan en tot op heden nog steeds doen voor de andere kinderen in het gezin, broer en zus van de pupil. Zij laten bovendien na dit motief te weerleggen in hun verzoekschrift. Een scheiding van de naaste familieleden van de pupil door een verder verblijf in België lijkt eerder tegen het belang van de pupil in te gaan. Fysieke, geestelijke, spirituele, morele, psychologische en sociale ontwikkeling dienen ook te worden afgewogen in functie van de gezinseenheid, in casu verblijf bij ouders, broer en zus, waarbij er van kan worden uitgegaan dat, tenzij er gezinsproblemen onderling zijn ontstaan, deze eenheid de belangen van het kind dient in positieve zin. Uit het verhoor blijkt niet dat de pupil problemen met zijn gezinsleden kent of heeft gehad. Integendeel zou de drijfveer voor het verlaten van het gezin gelegen zijn in de problemen met de taliban, waarover de pupil geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd, zoals blijkt uit bovenstaand arrest. Het belang van de pupil werd in acht genomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus dat rekening werd gehouden met het garanderen van opvang en verzorging van de pupil en dat de verwerende partij naar een duurzame oplossing heeft gezocht. Dat wordt besloten dat de duurzame oplossing niet in het Rijk ligt maar in het land van herkomst doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar de verzoekende partij er in haar verzoekschrift op wijst dat er wel 'objectieve' elementen beschikbaar zijn en zij uiteenzet welke elementen er 'objectief' vaststaan, namelijk dat de ouders van de pupil hem uit Afghanistan zouden hebben weggezonden en dat zijn vader hem niet zou willen laten terugkomen, terwijl zij de verwerende partij verwijt deze elementen niet in rekening te hebben gebracht maar te hebben verworpen omwille van hun vermeend subjectief karakter, wijst de Raad er op dat deze gegevens geenszins als 'objectief' kunnen worden bestempeld. Het dossier bevat aangaande deze gegevens enkel een loutere verklaring van de moeder van de pupil toegevoegd aan de aanvraag van 19 februari 2013 waarin zij stelt dat zij heeft geprobeerd haar zoon te laten vluchten, en een weerslag in het verhoorverslag van 15 april 2013 in de commentaar van de voogd waarin deze stelt dat hij één keer contact zou hebben gehad met de ouders waarbij de vader zou gezegd hebben dat zijn zoon hier moet blijven en niet kan terugkeren naar Afghanistan. Dit betreffen aldus loutere verklaringen die geenszins op hun waarachtigheid kunnen worden getoetst, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt omtrent het "objectieve" karakter van deze elementen.

Voorts maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk waarom de verwerende partij de procedure voorzien in de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de vreemdelingenwet zou uithollen. Waar zij in haar verzoekschrift stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat de pupil niet beschikt over een netwerk dat bereid is om hem op te nemen en te steunen, kan de Raad verwijzen naar voorgaande bespreking, waaruit blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de

bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de haar gekende elementen, namelijk het feit dat het gezin van de pupil zich in het land van herkomst bevindt, doch dat hij geen redenen aanbrengt om aan te tonen dat de duurzame oplossing zich voor hem niet bij zijn familie in Afghanistan situeert. Bovendien betreft deze grief een loutere verklaring die overigens voor het eerst wordt opgeworpen nadat de bestreden beslissing werd genomen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 61/17 tot en met 61/20, 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

Daargelaten de vraag naar de directe werking van de artikelen 3, 6 en 12 van het Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad er op dat, wat betreft de aangevoerde schending van deze bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en van het aangehaalde artikel 24 van het Handvest, niet blijkt dat de bestreden beslissing de belangen van het kind niet nastreeft. Uit het voorgaande blijkt niet dat de bestreden beslissing niet in het belang van het kind is genomen, zodat deze grieven niet kunnen worden gevolgd.

Ook de beschouwingen waarbij de verzoekende partij citeert uit de noten van het VN Kinderrechtencomité in "*General Comment n° 14*" en "*General Comment n° 6 van het Comité voor de Rechten van het Kind*", die zij toevoegt in bijlage aan het verzoekschrift, en de argumenten betreffende artikel 51 van het Handvest en het aanhalen van de artikelen 3, 9 en 10 van het Kinderrechtenverdrag, strekken er louter toe aan te tonen dat de belangen van het kind in aanmerking dienen te worden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing en dat een zorgvuldig onderzoek dient te worden gevoerd, wat in casu het geval is.

Waar de verzoekende partij in de hoofding van haar middel verwijst naar artikel 71/13 van de vreemdelingenwet en in haar middel uiteenzet dat deze bepaling de omzetting zou zijn van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG dat de lidstaten zou verplichten om rekening te houden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad er op dat er geen artikel 71/13 van de vreemdelingenwet bestaat. In zoverre zij artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, bedoelt, herhaalt de Raad dat het aanhalen van deze bepaling er louter toe strekt aan te tonen dat de belangen van het kind in aanmerking dienen te worden genomen bij het nemen van de bestreden beslissing, wat in casu het geval is, gelet op het voorgaande.

Deze onderdelen van het middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Verder voert de verzoekende partij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 132 566 en 133 480 worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer 133 480.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN